

## Invasió subtil

*Em va cridar l'atenció el fet que no tenia els ulls oblics ni la pell groguenca*

L'actriu Sílvia Bel llegeix un conte de Pere Calders.

V?deo: [https://www.youtube.com/watch?v=NC\\_AJ\\_zQ70I](https://www.youtube.com/watch?v=NC_AJ_zQ70I)

A l'Hostal Punta Marina, de Tossa, vaig conèixer un japonès desconcertant, que no s'assemblava en cap aspecte a la idea que jo tenia formada d'aquesta mena d'orientals.

A l'hora de sopar, va asseure's a la meva taula, després de demanar-me permís sense gaire cerimònia. Em va cridar l'atenció el fet que no tenia els ulls oblics ni la pell groguenca. Al contrari: en qüestió de color tirava a galtes rosades i a cabell rossenc.

Jo estava encuriós per veure quins plats demanaria. Confesso que era una actitud pueril, esperant que encarregués plats poc corrents o combinacions exòtiques. El cas és que em va sorprendre fent-se servir amanida -«amb força ceba», digué-, cap i pota, molls a la brasa i ametlles torrades. Al final, cafè, una copa de conyac i una breva.

M'havia imaginat que el japonès menjaria amb una pulcritud exagerada, irritant i tot, pinçant els aliments com si fossin peces de rellogeria. Però no fou pas així: l'home se servia el ganivet i la forquilla amb una gran desimboltura, i mastegava a boca plena sense complicacions estètiques. A mi, la veritat, em feia trontollar els partits presos.

D'altra banda, parlava el català com qualsevol de nosaltres, sense ni una ombra de cap accent foraster. Això no era tan estrany, si es considera que aquesta gent és molt estudiosa i llesta en gran manera. Però a mi em feia sentir inferior, perquè no sé ni un borrall de japonès. És curiós de constatar que, el toc estranger a l'entrevista, l'hi posava jo, condicionant tota la meva actuació - gestos, paraules, entrades de conversa -, al fet concret que el meu interlocutor era japonès. Ell, en canvi, estava fres com una rosa.

Jo creia que aquell home devia ésser representant o venedor d'aparells fotogràfics, o de transistors. Qui sap si perles cultivades... Vaig provar tots aquells temes i ell els apartà amb un ample moviment del braç. «Venc sants d'Olot, jo», digué. «Encara hi ha mercat?», vaig preguntar-li. I em va dir que sí, que anava de baixa però que ell es defensava. Feia la zona sud de la Península, i va afirmar que, així que tenia un descans o venien dues festes seguides, cap a casa falta gent...

-No hi ha res com a casa! -reblà amb un aire de satisfacció.

-Viviu al nostre país?

-I doncs? On voleu que visqui?

Sí, és clar: són rodavons i es fiquen pertot arreu. Me'l vaig tornar a mirar i asseguro que cap detall, ni en la roba ni en la figura, no delatava la seva procedència japonesa. Fins i tot duia un escut del Club del Futbol Barcelona a la solapa.

Tot plegat era molt sospitos, i em va capficar. La meva dona s'havia fet servir el sopar a l'habitació, perquè estava una mica empiocada; vaig contar-li l'aventura, adornant el relat amb les meves aprensions: si molt convé, es tractava d'una espia.

-I d'on ho has tret que és japonès? -em preguntà ella.

Vaig riure, potser no de bona gana, compadit de la seva innocència.

-Els conec d'una hora lluny... -vaig contestar-li.

-Que vols dir que n'has vistos gaires?

-No, però els clisso de seguida!

-T'ho ha dit ell, que era japonès?

-Ni una sola vegada. Són astuts...

-T'ho ha dit algú?

-Ningú no m'ha dit res, ni falta que fa. Tinc l'instint esmoladíssim!

Ens vam barallar. Sempre em burxa dient-me que sóc malpensat i que qualsevol dia tindrè un disgust dels grossos. Com si no em conegués prou! Sembla que es complaigui a no raonar i és d'una candidesa increïble.

Aquella nit vaig dormir poc i malament. No em podia treure el japonès del cap. Perquè mentre es presentin com són, amb la rialleta, les reverències i aquella mirada de través, hi haurà manera de defensar-se'n. Així ho espero! Però si comencen a venir amb tanta de simulació i d'aparat ful, donaran molta feina.